

tijt met groot verlangen
 Laet tot u komen, wilt ontfangen
 Mijn gebedt uyt genaden goet :
 Wilt vriendelick neygen uw' ooren,
 En mijn gestadigh klagen hooren.
 2 Want mijn ziel is vol anghst
 en noot, Ter hellen is gedaelt mijn
 leven. Ick magh met hen wel
 zijn geschreven Die t'onder
 gaen door lijden groot : Men
 magh my hem wel gelijk achten,
 Die hulpeloos is sonder krachten.
 3 Ick ben onder de dooden al
 Verstecken, en oock gantsch verlaten,
 Als een die vermoort is op straten,
 Die men seer haest begraven sal ;
 Want gy gedenckt mijner niet, Heere,
 Uw' hant hebt gy afgekeert seere.
 4 Gy werpt my diep in den afgront,
 Die duyfter en diep is, met sichten.
 Uw' gramschap die seer is te vruchten
 Druckt my seer hart tot deser stont :
 Gy overvalt my met de roeden,

En met toorn als met watervloeden.
 5 Mijnen vrienden ben ick ge-
 maect Vreemt en veracht, ja
 een afgrijfen : Met vingeren na
 my sy wijfen. Ick ben overvallen
 gaer naect : Alle midd'len
 zijn my benomen, Uyt den ban-
 den kan ick niet komen.

Pause.

6 Door 't kruys is mijn gesicht
 ontstelt : Ick bid u daeg'licks,
 Heer almachtigh, En streck uyt
 steeds mijn handen klachtigh.
 Wanneer toont gy eens u geweld ?
 Wanneer sullen wy doch aen-
 mercken, Die schier doot
 zijn, uw' wonderwercken ?
 7 Sullen de dooden hervooft gaen,
 En uw' wonderdaden vermondend ?
 En uwer goetheyt, niet om gronden,
 In haren graven doen vermaen ?
 Sullen sy van uw' waerheyt spreken,
 Die doot zijnde noch in 't graf steken ?
 8 Werden uwe wond'ren bedacht
 In 't